

[Bernhard Baunsgaard]

det, jeg sagde før, nemlig at jeg havde på fornemmelsen, at CD ikke forstod så meget af, hvad det er, vi talte om. Jeg bliver vel så nødt til at nævne, at Bent Christensen peger på, at netop uddannelsesområdet er et område, hvor man nu i løbet af de sidste hundrede år har fået fastslået at der er meget vid ytringsfrihed; det var der jo ikke i 1885, da man lavede mundkurvsirkulæret, men det er der i dag. En offentligt ansat inden for uddannelsen er altså selvstændig, og jeg skulle ikke lægge mere vægt på Poul Andersen end på andre, bare fordi han var juridisk professor. Nej, men det, vi taler om her, det er jo statsret, og Poul Andersen var jo professor i statsret. Derfor er der vel god grund til at anføre ham, og han er ikke hr. hvem som helst.

Må jeg så til sidst give min uforbeholdne undskyldning til fru Agnete Laustsen. Jeg beklager stærkt, at jeg forvekslede de to medlemmer fra det konservative folkeparti. Mine bemærkninger skulle først og fremmest være en tak for det, som fru Agnete Laustsen sagde heroppe, og så var der den lille sidebemærkning, at jeg tror, vi skal gøre os umage med at fremsætte det i beslutningsform eller i lovforslagsform, og køre det frem i bekendtgørelser og cirkulærer. Det er jeg ked af at vi ikke var enige om, men det var kun en lille flig, vi var uenige om. Endnu en gang undskyld.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg er ikke uenig med hr. Bernhard Baunsgaard i vigtigheden af den sætning, som både han og jeg citerede. Når jeg citerede den, var det for at spørge hr. Bernhard Baunsgaard: ja men hvad med ytringsfriheden i de spørgsmål, der vedrører de offentligt ansattes arbejdsområde? Det er dér, jeg mener at ytringsfriheden bør være væsentligt større, end den er i dag.

Erhard Jakobsen (CD):

Det ville ikke kunne bringe mig på talerstolen eller få mig til at ulejligle kollegerne, dette alene at føle det som en pligt at fastslå, at det ikke var hr. Arne Melchior, men hr. Bernhard Baunsgaard, der i denne sag ikke har forstået, hvad det drejer sig om. Hr. Arne Melchior har nemlig fuldstændig ret i, at

eftersom hr. Bernhard Baunsgaard selv taler om, at dette er statsret, vil enhver, der har læst statsret og oven i købet har læst Poul Andersens bog, vide, at det i hvert fald ikke har noget med statsret at gøre at give den bedømmelse, at det nok er meget godt, at folk selv følger med, at de nok vil bedømme det sådan eller sådan. Det ligger langt væk fra, hvad videnskabsmænd normalt ville give sig til at udtale sig om, undtagen hvis de refererer til en eller anden undersøgelse i socialforskningsinstituttet om socialgruppe 7 eller noget i den retning. Men det var ikke det, der bragte mig på talerstolen. Det er bare ikke statsret, og derfor var der ingen grund til på det grundlag at citere Poul Andersen som statsretskyndig.

Det værste er imidlertid, at hr. Bernhard Baunsgaard ikke har forstået det væsentligste i hr. Arne Melchiors bemærkning. Derfor vil jeg gerne gentage den, og jeg vil gøre det med mange års erfaring som kommunalmand bag mig. Det er da komplet ligegyldigt, hvilken lov man vil lave, der giver den eller den embedsmand ret til at sige sådan eller sådan eller gøre sådan eller sådan, for det fratager ikke borgmesteren eller stadsingeniøren eller stadsbibliotekaren eller nogen som helst anden retten til i en given situation at ihukomme, hvad den pågældende embedsmand sagde eller gjorde ved den lejlighed, og derefter benytte sig af anledningen til helt uden om love og regler at lade være med at gøre en embedsmand en vennetjeneste, hvor man ellers ville have gjort det, eller gøre det modsatte, hvor man ellers ikke ville have gjort det. Alt dette kender de, der har siddet i apparatet i årevis, og derfor ramte hr. Arne Melchiors bemærkning, til trods for at han ikke har siddet der i årevis, fuldstændig i plet. Det værste, man kan gøre, er at begynde at give firkantede regler for det her, for derved vil man måske give embedsmændene indtryk af, at de har nogle rettigheder, mens virkeligheden nok bittert skal få dem til at erkende, at det havde de bare ikke.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det var fru Ebba Strange, der spurgte mig: men hvad med ytringsfriheden for de offentligt ansatte på deres eget sagområde? Jeg skal gentage, hvad jeg sagde; det er øjen-